

DOT504

DOT 504

DOT 504 je pokračovatelem tradice souboru Domino Dance Company, který se etabloval na české (a evropské) taneční scéně mnohými projekty, počínaje účastí na Trans Danse Europe 2000, projektem Sbalit /To pack Felixe Ruckerta a mnoha dalších choreografů a jehož poslední kreací byla choreografie Homo Sentimentalis. Domino Dance Company byl soubor, který vždy fungoval příležitostně – na základě jednotlivých projektů.

Poté, co jeho umělecká vedoucí Lenka Ottová obdržela finanční podporu Magistrátu hl. m. Prahy pro provoz regulérního stálého tanečního souboru, změnil se tím zásadně i podmínky jeho existence, způsob práce s choreografy, styl práce na uměleckém a technickém růstu souboru, jeho administrativa, vnitřní struktura a další. Soubor se plně profesionalizoval. Proto, jako vnější výraz tohoto zásadního přelomu, změnil soubor i svůj název na DOT 504.

Soubor charakterizuje vysoká technická úroveň tanečnicků a jejich kreativita, která neodmyslitelně dotváří repertoár souboru.

Mimo Lenky Ottové soubor vytváří projekty i s dalšími choreografy. Spolupracoval s avantgardním německým choreografem Felixem Ruckertem (angažmá: Neuer Tanz, Wuppertaler Tanztheater Piny Baush a další), s jehož projektem Sbalit/To pack hostoval soubor v berlínském DOCK 11, Janem Kodetem (bývalý tanečník frankfurtského souboru SOAP), Normanem Douglasem (bývalý tanečník Londýnského královského baletu), který pro Domino Dance Company vytvořil choreografii Siren's Song ad.

Představení tanečního souboru DOT 504 je možno shlédnout, jak v České republice, tak v zahraničí (Francie, Německo, Rakousko, ad.). Pravidelně se zúčastňuje představení v rámci festivalu Tanec Praha, kde patří k nejvyhledávanějším souborům.

K nejúspěšnějším projektům patří:

Láska, jak se říká	Lenka Ottová – premiéra 3. května 1999 v rámci Entreé k tanci '99
Sbalit/To pack	Felix Ruckert – premiéra 15. listopadu 1999 v rámci divadelního festivalu Čtyři + Čtyři dny v pohybu
Fakt jízda	Lenka Ottová – premiéra 2. června 2000, divadlo Komédie
5 + 5	Lenka Ottová – premiéra 2. června 2000, divadlo Komédie
Nouzový východ	Lenka Ottová – premiéra 6. května 2001, v divadlo Komédie
Předkloněn vzad	Lenka Ottová – premiéra 13. a 14. 5. 2002, divadlo Ponec
C'est la vie	Lenka Ottová – premiéra 9. dubna 2003, divadlo Ponec
Homo Sentimentlis	Lenka Ottová – premiéra 22. a 23. března 2005 v divadle Ponec

DOT 504

C/O Studio DANCE PERFECT
Národní 25
110 00 Prague 1
CZECH REPUBLIC
web: www.dot504.cz

PRODUKCE:

Michaela Ottová
mobil: 603 595 744
e-mail: michaela.ottova@danceperfect.cz
fax: 221 085 339

Lenka Ottová

(13. dubna 1959)

Uměleckým vedoucím a choreografem souboru je Lenka Ottová, která patří ke střední generaci umělců. Díky své zralosti a nadhledu, dokáže srozumitelným tanečním jazykem referovat o subtilních záležitostech lidské intimity, o soukromých sděleních lásky i samoty, o tom nejjemnějším a nejhlubším předivu naší duše a povahy. Její choreografie mají vždy dokonale propojen vizuální a hudební plán a s velkým kompozičním citem kombinuje sóla či duety se skupinovým tancem.

Po studiích na Filozofické fakultě UK se plně soustředila na uměleckou a tvůrčí činnost v tanečním souboru DOT 504, který založila roku 1996 a působí zde jako choreograf a umělecký šéf. DOT 504 představuje své projekty v rámci festivalu Tanec Praha, Čtyři + čtyři dny v pohybu, pro rok 2000 byl vybrán, aby reprezentoval Českou republiku na turné Trans Danse Europe 2000 po evropských městech kultury roku 2000 (Avignon, Helsinky, Bologna, Reykjavik, Brusel ad.). Roku 2001 Lenka Ottová ukončila studium na Hudební akademii múzických umění v Praze, obor choreografie, pod vedením Prof. Pavla Šmoka.

Vedle této umělecké činnosti je majitelkou DANCE PERFECT – největšího tanečního studia v Praze a ČR.

Homo Sentimentalis

"Homo Sentimentalis nemůže být definován jako člověk, který cítí, ale jako člověk, který povýšil cit na hodnotu." Milan Kundera

Představy, fantazie, pocity a vzpomínky - naše vnitřní pole, z něhož čerpáme sílu a inspiraci - nám přináší pocit osvobození a jistoty.

V představení Homo Sentimentalis byla Lenka Vágnerová, tanečnice souboru DOT 504, nominována na cenu Thálie v roce 2005 za mimořádný ženský jevištní výkon.

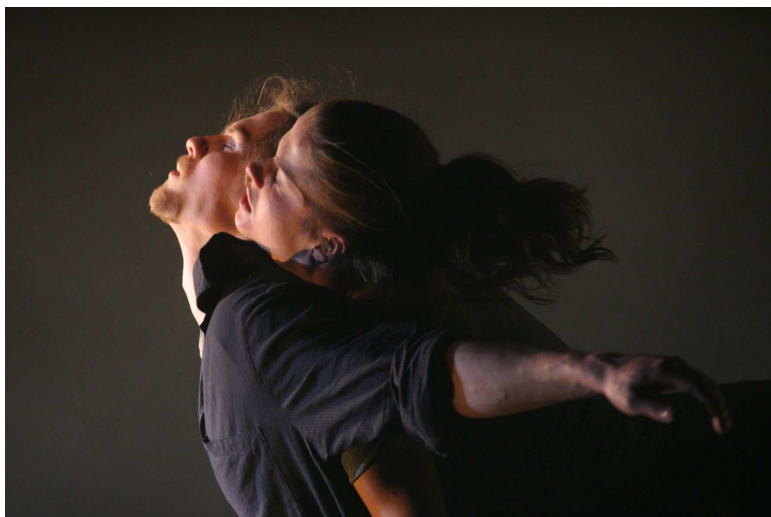
Choreografie: Lenka Ottová

Tančí: Tereza Ondrová, Michaela Ottová, Lenka Vágnerová,
Pavel Mašek, Radomil Trefný

Light design: Daniel Tesař

Kostýmy: Martina Víchová

Sound design: Petr Čechák

Homo Sentimentalis

Technické požadavky

Scéna:

- šířka: 11 m
- hloubka: 11 m
- výška: 6 m

- dřevěná podlaha s černým baletisolem
- černý horizont
- bez šál, bez bočních výkrytů

Světla:

- 8 x FR 1 kW + klapky
- 8 x PAR 64 1 kW / CP 60
- 8 x PC 1 kW + klapky
- 21 x PAR 64 1 kW / CP 60
- 6 x Profile ETC Source 4 / 750 W / 36°
- 2 x Profile ETC Source 4 / 750 W / 26°
- 4 x ACL Aircraft 250W / 24V
- 8 x PC 2 kW + klapky
- 8 x Booms up to 2m

- 54 kanálů @ 2,5 kW
- programovatelný světelný pult

Zvuk:

- PA System with 2 x 18" subbass
- 4 x monitory na scéně

Nutná komunikace mezi jednotkami (světla, zvuk a scéna)

Délka představení: 37 minut

MICHAELA OTTOVÁ mě – resp. určitě celé obecnstvo – svým výkonem uchvátla. Doslova. K

DOMINO Dance Company: Homo Sentimentalis
Choreografie: Lenka Ottová
Tančí: Tereza Ondrová, Michaela Ottová, Lenka Vagnerová, Pavel Mašek, Radomil Trefný
Light design: Daniel Tesaf
Kostýmy: Martina Vichová
Sound design: Petr Čechák

Homo Sentimentalis – taneční představení o lidské podstatě

LÁSKA a Osamění hrají hlavní roli v Homo Sentimentalis, neobvyklém tanečním představení souboru DOMINO Dance Company pod vedením choreografky Lenky Ottové. Při sledování citových scén vyjadřujících naprostou neovladatelnost lidské osudu v životě jsem se neubrnil úpěnlivé prosby o šťastný konec. Ač to nebývá mým zvykem.

Počátek performance zřetelně smyslnosti doznívá v tiché melancholii zpytování sebe sama. Lidská pouta se trhají vteřinu za vteřinou. Křehká láska je bryskně drcena a strach z Osamění se mění do podoby schizofrenního šílenství. Ve fragmentech minulosti pátráme po odvaze k opuštění, jen nelze lehce dýchat. Zakázaná všeš chutná

nejsladčeji, vede však ke zmrazení citů. Tváří tvář vlastnímu cynismu člověk musí dojít k tvrdomění si vlastní podstaty. Finální scéna. Každý se stává obrazem svého vlastního odloučení. Konec.

Divadlo Ponoc uvedlo tento týden reprízu této ne všední podívané a samozřejmě vás čekají další reprízy v termínech 15. června v Českých Budějovicích, 3.–4. srpna 2006, 20. listopadu 2006 opět v Divadle Ponoc. Co nejvříve vám doporučuji účast, neboť se jedná o velice sugestivní dílo, které podmanivě nabízí velmi atmosférický zážitek.

Více informací získáte na internetové adrese www.danceperfect.cz.

IAN CERNÝ

ČESKÁ TANEČNÍ PLATFORMA

Současný tanec: veskrze riskantní umění

Novým jménem na Platformě byl Jan Beneš, který se vyhranil jako tvůrce černého humoru. .

Praha, 28. 4. 2005

Právě skončenou Českou taneční platformu citelně zasáhly dva úrazy - nemohlo být předvedeno nové dílo Vzdálené ráje Ioany Mony Popovici, této výrazově subtilní "choreografky pro choreografy", ani charismatické představení Sclavi souboru Farma v jeskyni. Což připomíná, že tanec je riskantní "hra doopravdy". Druhá půle přehlídky byla více různorodá. Diváci aplaudovali přívětivým Osobám a obsazení nejzcestovalejší české choreografky Kristýny Lhotákové. Tleskali parodickému minimalismu i "hvězdám" - třem starším necvičeným pánům.

Lenka Ottová tvoří spolu s Věrkou Ondrašíkovou (choreografie Unique) a duem VerTe (Tichomluva) silnou spřízněnou skupinu, vyznačující se vysokou úrovní taneční interpretace a zájmem o skrytá zákoutí duše (astrální dvojník v představení VerTe, pokušení poustevníka Ondrašíkové, erotické fantazie Ottové). Po známých lidských stránkách **homo faber** a **homo ludens** přichází Ottové **Homo Sentimentalis**. Citový život, včetně jeho chimér a úchylek, se promítá do drobných tělesných rituálů. Choreografka je pozoruje se zvědavostí a bez moralizování, estetizuje si je a těžší z nich tanec velice intimní. Ostré předěly mezi pásmy matového světla a propady stínu dodávají úchyilkám dimenzi záhady. Holohlavý chlapec nabízí zpod směšné čepičky svou lebku partnerce jako erotogenní zónu, zatímco ona se vystavuje dotekům v prádle a s černou rouškou přes oči, oba mírně masochističtí. Dívka si v osamělém rituálu obnažuje v nádherné etudě různá místa těla: natahuje, překrucuje a škrťí elastické šaty vínové barvy. Další tanečnice se věší na partnera, tuhne v hysterických tenzích a v závěru tím nakazí všechny tanečníky.

Novým jménem na Platformě byl Jan Beneš, který se vyhranil jako tvůrce černého humoru. Jeho Naostro je "catch-as-catch" tří dívek, které začnou jako unylé cudné tanečnice v plyných kreacích s pouze drobnými podrazy, a skončí jako gladiátorky v ringu. Sadistická groteska plná kruřáren, smrtelných chrapotů, ran, dupání, pádů a vítězných bicepsů je prokládána triumfálním dívčím vlněním.

Velký smysl pro humor projevil v Tak, a teď? také Martin Vraný, když ve zkrácené verzi představení dokázal nejenom výstižně vyjádřit bolestné téma manipulace, ale také vystavět novou ironickou zcizující rovinu, živenou naštváním na porotu, která ho k této vivisekci donutila; paradoxně tak naopak prokázal, že měla pravdu. Vraný se řadí k choreografům, kteří dosvědčují, že tanec je riskantní nejen fyzickým nebezpečím, ale také tématy.

Homo Sentimentalis

Text: Nina Vangeli
Foto: Ondřej Besperát

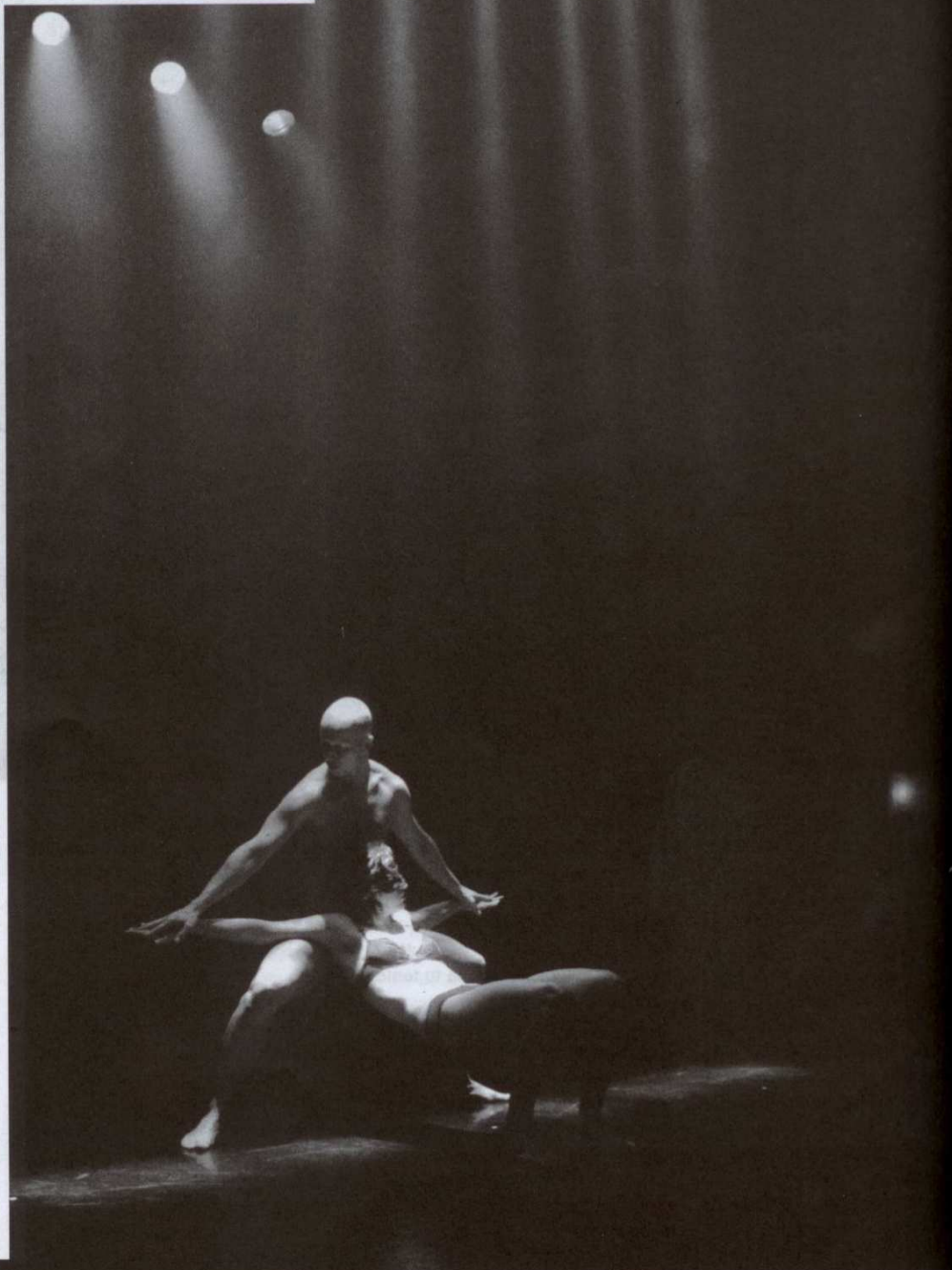
Lenka Ottová uvedla na Platformě své nejnovější dílo **Homo sentimentalis**. Zvláštní je u této choreografky pobavená a nepohoršující se, skoro dětská zvědavost, s níž pozoruje lidskou komedii. S dospělou disciplínou pak z těch pozorování komponuje své vychytané jevištní obrazy. Bez zábran i postranních myšlenek se takto naposled pustila do zobrazení bizarnosti erotického života, jeho chimér, fantazií a úchylek. Tato intimní lidská sféra se vyznačuje drobnými tělesnými rituály, zvláštními tělesnými technikami, tedy soukromým tancem sui generis.

Holohlavý chlapec (Radomil Trefný) se vynoří zpoza světelné clony a pomaloučku, s provinilým výrazem, oči upřeny do podlahy, provede druh striptýzu: zpod směšné čepičky odhalí rozpačitě svou erotogenní zónu - vyholenou lebku - a nabídne ji partnerce (Michaela Ottová). Nastane směnný obchod úchylky za úchylku. Ona se svlékne do prádla a oči si zastře černou rouškou. Tak si navzájem, tápavě či poslepu, berou svou zvláštní rozkoš, jejich mírné masochistické ladění se doplňuje. Dětským pohledem choreografky pak oba působí jako dva plyšovi medvídci, kteří nevinně experimentují.

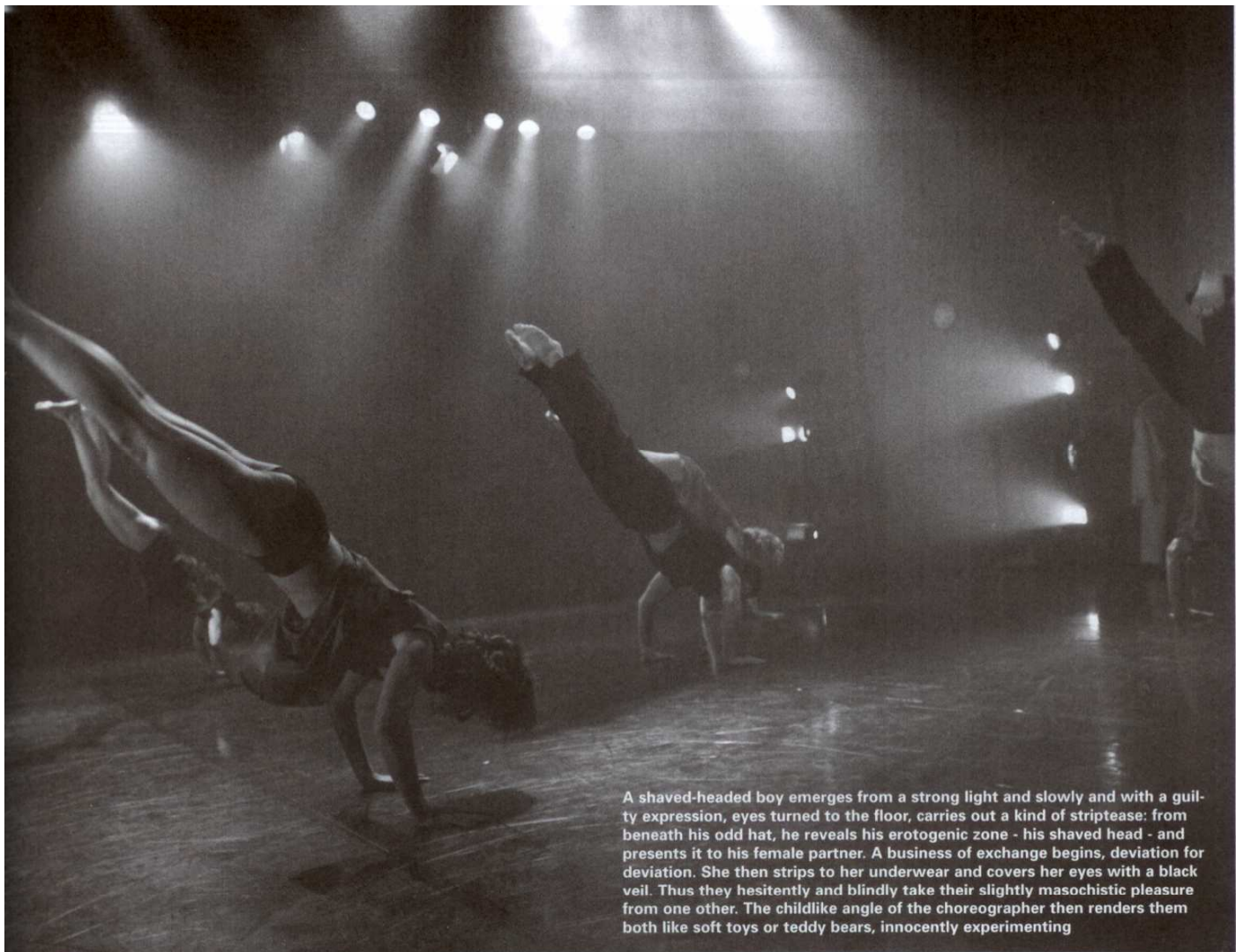
Jsou vystřídání dívkou (Tereza Ondrová), která si vede svůj osamělý exhibicionistický monolog. V opakovaných a vždy obohacujících vstupech postupně rozkrývá svůj problém, který vyvrcholí v taneční etudě, v níž obnažuje různá místa na těle s pomocí elastických šatů vínové barvy, které na sobě tanečnice natahuje, kroutí a překrucuje ve své touze se obnažit. Zmíněné úchylky jsou podány s velkou lyričností, ba cudností. Napomáhá tomu melancholické, sofistické světlo Daniela Tesaře. - Ovšem tato cudnost a lyričnost se přenáší i do rytmu představení, které plyne melancholickým tokem a schází mu kontrasty. Kontrasty schází i obrazu, stále kultivovaně potměšlému. Kontrastní polohu taneční tu zastávala Lenka Vágnarová, která splňuje roli jakési erotomanky - hysterické závislačky. Nedopátrala jsem se úchylky tanečníka Pavla Maška (snad voy-

eur? - ale o tom jsem nepřesvědčila ani sama sebe), jakkoli jsem jeho dynamické taneční variace vysoce ocenila a vychutnala. Lenka Ottová představení od představení na svých choreografiích pracuje. Pokrok je ve všech směrech, zejména v čitelnosti tématu, jasně znát. Neškodí si proto toto představení zopakovat.

PS: Jednu úchylku bych mohla Pavlu Maškoví nabídnout - co takhle frotér? Úžasná věčička, pohybově velice zajímavá úchylka!

A shaved-headed boy emerges from a strong light and slowly and with a guilty expression, eyes turned to the floor, carries out a kind of striptease: from beneath his odd hat, he reveals his erotogenic zone - his shaved head - and presents it to his female partner. A business of exchange begins, deviation for deviation. She then strips to her underwear and covers her eyes with a black veil. Thus they hesitantly and blindly take their slightly masochistic pleasure from one other. The childlike angle of the choreographer then renders them both like soft toys or teddy bears, innocently experimenting

02

Out of Bohemia

Jan Kodet's 'Gates' at Trans-danse Europe in Avignon

Jan Kodet is an entertainer who also likes to play the rogue in private. After a nomadic existence in Western Europe lasting six years and a five-week residence in Avignon, he has now presented his 'Gates' as a home production at the Festival Les Hivernales and represents Prague within the framework of Trans-Danse Europe. The Hivernales director Amélie Grand believes she's found a choreographer of the future in Kodet. But he's still searching for his own identity, searching for windows and perspectives on the inner life of the human machine with which 'Gates' begins. His figures are subject to a lot of rules. He creates strong geometric light corridors and clearly demarcates the various chapters. He lies down on his back, grasps the microphone and recites his mother's recipes for cooking and for life. "This is how I am now." He is self-aware enough to practise irony: "Sorry, I'm just losing the line."

Dancers in the night and the glow of a cigarette in the search for tenderness, Alter Ego and enlightenment. As if in a short Beckett play, wandering squares

of light urge the dancers restlessly across the stage. 'Gates' revolves around the themes of transformation and transition, captured in the use of unstable, changeable materials. Kodet makes barriers out of cocktail sticks that he tramples on noisily and grinds in his mouth. Blue, gauze-like garments veil the dancers' bodies to precisely the degree that they reveal their spiritual condition.

The dance dramatist Kodet forces open his figures' spiritual armour and speaks of himself. As a choreographer, Kodet embraces the current mainstream, chatting away and clowning around such as with Maguy Marin. Nothing distinguishes 'Gates' from the multitude of French standard productions, in either a positive or a negative sense. Given the enormous vitality of the rest of the programme at Trans-Danse Europe, this just won't do. And although Kodet's company is called *Bohemia Family Project*, it's never made quite clear where exactly Bohemian dance fits into it all. More than ever, young Czech choreographers

seem to be following in Kylián's footsteps on the path to internationalisation.

But in Lenka Ottová's 'Love They Call It,' Kodet and part of his family show what they're really made of. Presence, classical training, force and precision. Ottová uses a soft-focus lens but she fearlessly looks right into the depths of the relationship. She doesn't need to open doors to the soul, instead finding from within small gestures and a universal symbolism that give every-

thing away about passion, desire and indecision. Ottová is at the end of a journey and will henceforth leave neo-classicism behind. With her, this is a sign of maturity. But this is not the case with Kodet. He comes across as just an interpreter in Ottová's company *Domino*. Before he can find his footing as a choreographer he'll have to get his bearings in the sea of influences - which seems to apply to young Czech dance in general.

Thomas Hahn

Foto z představení Taska, jak se říká. Foto Petr Otta
Photo from the performance Love, They Call It. Photo Petr Otta

Střední proud, jak se říká...

(Lenka Ottová, budoucí česká Madame Rambert)

ITEM DYNAMICKÁ OSOBNOST, ŽENA MNOHA FAZET

Lenka Ottová patří mezi ty umělce, kterým příležitost k uplatnění svých schopností poskytli polistopadový režim. V této době si cestu k tvořivému tanečnímu projevu klestili lidé, kteří neprošli předlistopadým tanečním školstvím a k tanci se dostávali různými nestandardními způsoby. Na české taneční scéně je přítomna již řadu let, a přece je ta doba na to, jak výrazným vývojem během ní choreografka prošla, relativně krátká. Její styl se velmi rychle posunul od původně stylově promiskuitního „moderního tancování“ k „modern dance“, zpočátku pravda ještě poněkud obligátnímu. V tomto eklektickém a neplodném stadiu někteří naši choreografové uvízli jako v pasti. Bylo proto překvapivé, jak v jejich rukou tento nástroj ožil. Když vytvořila v grahamovskvy „květnaté“ a „programové“ taneční feči nesené jedinou silnou, základní a abstraktní emoci *Sen o svobodě* (1997), bylo jasné, že s ní musíme jako s choreografkou nadále počítat. Ani zde se však její vývoj nezastavil. Překvapovala dále svým posunem téměř na hranici tanečního divadla s „ne-tancem“, pohybovým humorem, fragmentarizovanou kompozicí, do níž proniká konkrétní každodenní řečová banalita (*Fakt jízda*, 2000). Choreografka Lenka Ottová a styl její taneční skupiny *Domino* se nadále stále více vyhraňuje jako standardní řeč současného euro-tance.

Stejně dynamicky se však Lenka Ottová projevuje jako organizátorka. Zvládá řídit velké taneční studio Dance Perfect, kde pořádá open-classes pro veřejnost (okolo dvou tisíc frekventantů) i specializované přípravné a udržovací kurzy pro profesionály. Ve svém studiu a taneční skupině vychovává řadu mladých tanečnicků, kteří dnes představují vysoký evropský standard. Její studio se tak stalo vlastně paralelní taneční konzervatoří s těmi nejlepšími výsledky. (Jmenujme tanečnice *Helenu Arenbergerovou*, *Michaelu Ottovou*.) Skvělí tanečníci, vlastní i hostující, také cha-

rakterizují její choreografické projekty v posledních dvou až třech sezónách. Jen několik let jí stačilo na to, aby se amatérští a poloamatérští tanečníci jejich představení proměnili v exkluzivní profesionály. Stejně exkluzivní nároky začala mít i na další spolupracovníky. Získala lighting-designera *Daniela Tesaře*, světelného umělce, bez něhož si dnešní současný tanec v Praze ani neumíme představit. Hledá v oblasti hudby, filmu.

K její osobnosti patří velká otevřenost podnětům, touha učít se, velmi mladistvá zvědavost. Je právě čerstvou absolventkou choreografie na Akademii múzických umění v Praze. Ve večerech své taneční skupiny dává příležitost dalším choreografům, našim i zahraničním (mezi nimi byli Petr Tyc, Mirka Eliášová, Felix Ruckert, Norman Douglas, Leona Kvasnicová). Její ochota a vůle spolupracovat, její tvořivá energie, otevřenost, komunikativnost a organizační schopnosti z ní činí osobnost, která jednoho dne bude s to nést na svých bedrech osud souboru, který bude záležitím nejen pro její vlastní tvorbu, ale i místem setkání s choreografickými solitéry našeho tanečního umění, a nejen našeho. Takové poměrně řídké se vyskytující setkání vloh u jedné osobnosti je čímisi, co by nemělo být přehlédnuto. Z plodů jejích schopností může těžit celá širší taneční sféra. Máme-li za to, že Lenka Ottová představuje stylově střední proud (a nikde není ovšem řečeno, že v něm při své dynamice setrvá), pak komunikativnost, srozumitelnost, emocionalita, humor i určitá efektnost tohoto stylu při vysokých nárocích na profesionalitu mohou vykonat dobrou službu renomé současného tance u širšího diváckého okruhu.

Současný český tanec začal košatět do všech stran. Experimentální formy, taneční mystici, představitelé cross-overu, minimalisté, fanatici fyzického divadla, integrovaného tance, dekadenti i breakaři, mimové a jokulátoři, to vše je už minimálně v zárodku na české taneční scéně přítomno. Proč bychom si nedopřáli také naši Madame Rambert?

ITEM LÁSKA, JAK SE ŘÍKÁ

Představení, se kterým Lenka Ottová udělala, jak se říká, díru do světa, bylo *Láska, jak se říká*. Představujeme je v zrcadle zahraničního i našeho tisku.

Le Monde (únor 2000)

Přední francouzský deník líčí atmosféru panující na významném zimním festivalu současného tance v Avignonu *Les Hivernales*. Skupina *Lenky Ottové* byla společně se skupinou *Jana Kodeta* vybrána mezinárodní komisí pro turné po evropských městech kultury 2000:

„Žádné volné sedadlo, všechny schody obsazené, panuje vševa, diváci se tísní v napjatém očekávání. Už tři dny je Sál Benedikta XII. v Avignonu brán útokem. Ať tu vystupuje skupina *Kubilai Khan Investigations*... nebo *Domino Dance Company* z Prahy, které hostuje ve Francii poprvé, publikum přichází s důvěrou.“ Abychom posoudili význam takového pozvání, musíme si připomenout, vedle jakých skupin zde čeští tanečníci vystoupili. Vedle zmíněného *Kubilai Khana* tu byli: *Les Ballets C de la B (Gand)*; *Carte Blanche AS (Bergen)*; *Compagnia Monica Franca (Bologna)*; *Paula Tuovinen (Helsinky)*; *Fatou Traoré, Kris Defoort (Brusel)* a další. V Praze jsme jich většinu poznali péčí společnosti Tanec Praha.

La Provence (únor 2000)

„Taneční slovník *Lenky Ottové* v její choreografii *Láska, jak se říká* si dává záležet na vnějším dojmu, vzdává hold kráse a technice tanečnicků. Tři páry vždy svrchované elegantní a sugestivní evokují na hudbu tanga (které už samo o sobě je vtěleným tancem) napětí lásky a moci mezi mužem a ženou.“

Ballet International (duben 2000)

Tento nejvýznamnější evropský taneční časopis srovnává práci *Jana Kodeta* a *Lenky Ottové* na základě zkušenosti z avignonské přehlídky *Les Hivernales*. Je na *Honzíka Kodeta* přísný (ale on to unese): „*Brány* v provedení *Bohemia Family Project* nic neodlišuje od množství standardních francouzských produkcí, ani v pozitivním, ani v negativním slova smyslu. Vezmeme-li v úvahu, jakou obrovskou vitalitou se vyznačuje ostatní program *Trans-Danse Europe*, nemůže to stačit... Zato v choreografii *Lenky Ottové Láska, jak se říká* tanečníci z *Kodetovy „rodiny“* předvádějí, co v nich skutečně vězí. Intenzivní jevištní přítomnost, klasický trénink, síla a preciznost. *Ottová* používá jemné čocky, ale neohrožené se dívá přímo do hloubek lidských vztahů. Nepotřebuje otevírat brány do duše, raději hledá v nenápadných gestech a univerzálně srozumitelné symbolice neokleštěné vyjádření vášně, touhy, váhání. *Ottová* stojí v tuto chvíli před cílem a opouští nadále neoklasicismus. Je to u ní projev zralosti. S *Kodetem* je tomu jinak. Je sugestivní jako interpret ve skupině *Lenky Ottové Domino*. Nežli nalezneme svou parketu jako choreograf, bude se muset zorientovat v přívalech nejrůznějších vlivů, aby objevil sám sebe – což, jak se zdá, můžeme vztáhnout na mladý český tanec obecně.“

Literární noviny (květen 2002)

„...Nejvýraznější sférou její choreografické tvorby, v níž se kříží všechny průzkumné choreografické stezky, kterými se až dosud *Lenka Ottová* ubírala, jsou její milostné duety. Na nich je postavena zejména kompozice choreografie *Láska, jak se říká*. Přiblížíme-li si však pod lupou veškerou její tvorbu, i ty choreografie, které koketují s rozbitím kompozice a s civilizačními tiky – s post-

moderní úchylkou, chcete-li – pak můžeme konstatovat, že i zde pasáže duetů v provedení smíšených párů tvoří zpravidla zapouzdřený choreografický útvar, poněkud odlišný od svého choreografického okolí, ale nesmírně příbuzný všem duetům z různých opusů *Lenky Ottové*. Umělkyně znova a znova ze všech stran zkoumá, testuje a podrobuje zátěžové situaci vztah žena – muž.

Zdálo by se, že v naší době, kdy ženy, osamělé na tanečních jevištích, rozpoutávají dionýské orgie při hledání autentického ženskoství skrze tanec, budou milostné duety passé. Nejenže tomu tak není, ale naopak zůstávají (a to i ty provedené nejsoučasnějším tanečním jazykem) obdivuhodně konzervativní v rozdělení rolí žena – muž a ve vykreslení pohlavní identity, pohlavního modelu chování. Muž má machistický narcisismus, vášnivou brutalitu a silovou eleganci. Žena je houževnatá, ale poddajná, muž si ji obtáčí kolem těla horizontálně, vertikálně i diagonálně. I její vášeň je zarputilá, ale je v ní zároveň cosi dětského, dětsky křecovitého.

Vztah muže a ženy je v pojetí *Lenky Ottové* vztahem věčných spirál, kterými se kolem sebe páry vzájemně obvíjejí, do kterých muž ženu strhává prudkou a drsnou paží. Muž stáčí ženu k sobě, žena se navíjí na jeho paži a zase rozvíjí zákonem akce a reakce, silou přílivu a odlivu. Vztah muže a ženy je vztahem přískoků, ve kterých se vybijí energie nakumulovaná ve chvíli cíhového ticha a nepohybu. Je to vztah náhlých konvulzivních shod v pohybu, kdy oběma tanečnickům jako na povel ve stejný zlomek vteřiny odpadne málem hlava nebo se skoro utrhne ruka. Pro ten vztah jsou příznačná náhlá, na poslední chvíli zadržaná sesunutí partnerky a okamžité následné výskoky, kdy po té simulované mdlobě okamžitě následuje zpětný pohyb vzhůru, jako by tanečnice měla třikrát odpružená chodidla. Duety *Lenky Ottové* jsou choreografické útvary, kdy se zdá, že tanečníci jsou k sobě připoutáni gumami, jejichž tahu jen stěží odolávají.

To platí zejména pro první duet v šedé, který v provedení *Heleny Arenbergerové* a *Martiny Vrané* podává model erotického chování muže a ženy. Je současný v použití tanečním jazyce a zároveň retro v emocionalitě. Neporušený pel projevu tanečnice a zároveň bez servítků vyjádření pnutí touhy, odhodlané, a zároveň zdrženlivé tělo tanečnicka, respektive prudké a náhle střídání obou emocionálních poloh tanečnicků, vytvářejí ustavičné napětí. Stažená ramena tanečnicka dozadu, předstíraný chlad a uhrančivá zahledění jsou španělským, jsou tanečnickým importem do současného tance. Tanečníci jsou oblečení s civilní jednoduchostí, divčí identita tanečnice je podtržena co nejjednodušším stříhem šedých šatů či spíše šatiček takřka dětských.

Další duet přichází na scénu s hlubokými tóny. Provádí jej *Tereza Ondrová* a *Petr Opavský*. Starozlatá barva v černé tmě a dlouhá sukně kostýmu tanečnice nás uvrhují ještě hlouběji do retronostalgie hrůz lásky. Obdobné spirály, ale táhnou se nyní jako med a zdá se, jako by se milenci přes všechny důvěrné dotyky mýjeli. Tanec jako žádný jiný druh umění umí „ztělesnit“ mýjení, které je hlavním námětem veškeré lyriky.

Třetím stupněm milostných barev je nach. Posiluje urputnost lásky, urputnost tance. *Michaela Ottová* se v jednom večeru s *Jaroslavem Ceremkem*, ve druhém s *Petrem Kolářem* ovjela kolem pevného kmene mužského těla všim nachev kostýmu. Jako by se *Lenka Ottová* s každým duetem, s každou barvou pokoušel o výraznější a výraznější odlišení obou pohlaví – současným tancem už tolik zunifikovaných. Jsme v imaginárním světě irogitnosti tanečnického patriarchy, a co je zvláštní – ženy se v tanci setkávají tradičnímu rozdělení rolí, jako by se tanec snažil vzdorovat sílání pohlavních rolí a hodlal zachovat co nejvýraznější bipolaritu pohlaví.

Z představení *Předklonen vzad*. Na snímku *Michal Nedvěd* a *Michaela Ottová*. Foto *Petr Otta* / From the performance *Human Deviations*. Pictured are *Michal Nedvěd* and *Michaela Ottová*. Photo *Petr Otta*.

Latinskoamerické rytmy hudebního doprovodu odkazují ke zdroji tohoto tanečního machismu. Tímto praobrazem je argentinské tango. Choreografka se však nenechává pohltit citovými ani výrazovými klíše latinskoamerických tanců. Vychutnává sice nostalgii i patos, ale dovede si nasadit ironické brýle a odstoupit s lehkým smískem, ba i ukázat s groteskním ušklibnutím kulisy zezadu. Brýle, kterými se dívá na realitu, jsou divadelním kukátkem. Ví, že milostný duet je vždy malé divadlo, malá hra. V choreografii *Nouzový východ* v provedení **Honzy Malíka** a **Michaely Ottové** realizuje své principy tanečního duetu v jakémisi barokně pokřiveném zrcadle, kde se groteskně kříví i projevy pohlavní identity tanečnic. **Lenka Ottová** nepodlehne sentimentu, protože velmi dobře technologii výroby tanečních duetů ovládá. Je na čase říci, proč choreografka do mechaniky milostného duetu vidí tak dobře. Má k tomu specifické předpoklady. Její cesta k současnému tanci začala totiž atypicky. Předtím než si našla cestu k modern dance a pak k současnému tanci, věnovala se dlouhá léta tanci společenskému.

Takzvaný společenský tanec může být pastí kůže, kam se choreograf chytí. Může však být také zdrojem poznání hlubších zákonitostí tance a emocí i fermentem tvorby pro ty, kdo se nespokojí s pouhým povrchem jevů.“

ITEM KOUZELNÝ PRSTEN 8. DUBNA V 16.25

Tanečník a herec Patrik Vojtíšek (výrazná role v představení Fakt jízda) rozmlouvá se svou choreografkou.

Lenka Takže jak jsem se dostala k tancování?

Patrik No počkej, počkej! Úvod bude takhle: „Je osmého dubna, tak trochu pod mrakem (Lenka se směje), 16:25, místo rozhovoru: kancelář **Lenky Ottové**, otázka první: Takže Lenko, jak jsi se dostala k tancování?“
Lenka(smích) Vlastně jsem si nikdy nemyslela, že budu tancovat. Od malíčka jsem chtěla být učitelkou v mateřské škole, ale zaplať pánbůh, že se mi to nesplnilo (smích), nevzali mě. Na střední škole jsem se dostala ke společenskému tanci, shodou okolností se svým současným mužem, a začala ho pěstovat na vrcholové úrovni. Jezdili jsme po soutěžích, všechno jsem dělala ještě při škole. Ale nikdy jsem neabsolvovala žádnou školu tanečního zaměření.

Patrik To jsem vůbec netušil, že tvůj muž taky tancoval!

Lenka Ne? No vidíš to (smích).

Patrik A proč už netančíte?

Lenka No...vlastně my jsme skončili, když že se nám narodila dcera.

Patrik Jasně. On skončil a ty jsi pokračovala, chápu (sarkastické a stručné mužné zasmání)

Lenka Když jsem byla na mateřské s **Míšou**, začal mi ten pohyb strašně scházet, a tak jsem, tenkrát ještě pod **TJ** (společný smích) absolvovala různá školení cvičitelek, např. aerobiku, a díky přátelům pak sama začala pořádat vlastní taneční kurzy. Po revoluci jsem přešla do **TJ Spartak** v Praze 4, kde jsem byla zaměstnána jako lektor tanečních kurzů pro různé věkové kategorie dětí a mládeže. Byl to v podstatě jakýsi prvopočátek mého současného tanečního studia. Postupem času jsem se rozhodla pronajmout si první tělo, pořádat kurzy sama a v té době jsem si začala vybírat talentované dívky ve věku dvanácti až čtrnácti let, které začaly dohazet několikrát týdně, dalo by se říct, že to byla předzvěst tanečního souboru *Domino*. – Tenkrát jsem se vůbec neorientovala. Moje první hodina moderního tance pod ve-

dením zahraničního lektora mi připadala, jako by sem najednou přiletli mimozemšťani! Bylo to zajímavé střetnutí. Uvědomila jsem si také, že k tomu, abych se mohla věnovat modernímu tanci, přísluší znát i základy klasického baletu, takže jsem se ve dvaceti sedmi letech začala učit klasický balet a současně jsem zavedla klasiku i pro ta má „vybraná“ děvčata. Legrační je, že jim bylo patnáct šestnáct, ale pokud jde o klasiku, začínaly jsme vlastně všechny stejně. S tímhle základním souborem jsme se začaly zúčastňovat různých tanečních soutěží, ale k prvním třem místům jsme jen toužebně vzhlížely... Pomalu jsme se začaly vypracovávat, trénovat, pořádat konkurzy a tak dále.

Patrik Jak jsi přišla na název *Domino*?

Lenka Ten název jsme tenkrát musely vymyslet hrozně narychlo kvůli vyplnění nějaké přihlášky do soutěže, a pokud si vzpomínám, tak to bylo podle černobílých kostýmů jedné z mých prvních choreografií. To bylo v roce 1992, ale vývoj souboru až k dnešní podobě měl mnohem delší průběh.

Patrik Zdá se, že velký zlom ve tvé taneční kariéře přinesla choreografie *Láska*, jak se říká. Co myslíš, že tenkrát nejvíce zaujalo diváky?

Lenka *Láska*, to je věčné a vyhledávané téma. Ale nejdůležitější asi bylo – jak mi to potvrdila většina žen z publika –, že tu tančili opravdu krásný mužský – **Petr Kolář**, **Petr Opavský**, **Jan Kodet**... Taky nesmím zapomenout na další věc a tou je hudba, která má vždy velký vliv na to, jak diváci choreografii přijmou.

Patrik Zdají se ti někdy sny o tancování?

Lenka Zdají, ale většinou jenom před premiérou, když jsem ve stresu. Osvědčuje se mi, že čím horší sen, tím lepší premiéra. Je zajímavé, že jsem nikdy sama netancovala na jevišti, ale ve snu sama tančívám a zapomínám ke své hrůze vlastní choreografii!

Patrik Kdybys měla stroj času, do jaké doby by ses vypravila?

Lenka Určitě ne do posledních čtyřiceti let, předtím máme válečné období, tak to mě naprosto děsí... možná tak do těch třicátých let. Hrála se tehdy hezká hudba... Nebo bych si zaletěla do období rokoka, baroka – kvůli oblékání; mám ráda ornamentálnost, kudrlinky, možná se to promítá i do mého tancování, mám ráda proplétání rukou, zdobnost, detaily, minimalistické pohyby, nevím... Určitě nemám ráda ostré *cunninghamovské* linky a funkcionalismus.

Patrik Letos jsi ukončila studium na pražské HAMU, obor choreografie. Jak tě to obohatilo?

Lenka Já jsem tam přišla ve třiceti sedmi letech a to je úplně jiná situace, než když tam jsi ve dvaceti. Mohla jsem tanečnickum, se kterými jsem tu pracovala, předat mnohem víc životních zkušeností, které jsem časem nasbírala, a pro mě zase bylo strašně důležité to, že jsem začala spolupracovat s opravdu dobrými tanečníky, kteří na tom byli technicky mnohem lépe než já. Byla to přínosná spolupráce pro obě strany. Bylo to bezva (smích).

Patrik S jakou zahraniční skupinou bys chtěla pracovat, kdyby to bylo možné?

Lenka S *Granhøj*.

Patrik Kdybys mohla uskutečnit svou vlastní taneční sezónu, koho by sis z jiných choreografů přizvala, aby ti pomohl ji naplnit?

Lenka **Jana Kodeta**, **Petra Tyce**, **Mirku Eliášovou**...

Patrik Pokud by sis mohla vybrat divadlo pro svou choreografii, které by to bylo? Ponec?

Lenka Ponec je skvělé divadlo, jsem ráda, že vzniklo a že tam mohu pů-

sobit. Ale můj sen je Archa. Je to nejlepší divadlo pro tanec u nás. Jde především o technické zázemí. Můžete tam realizovat spoustu nápadů, což vám jiná divadla nemohou v té míře poskytnout.

Patrik Máš nějaký taneční vzor?

Lenka Ty vzory se vyvíjely stejně jako tancování. V začátcích to byl asi Kylián. Postupem času jsem ale začala více lhnout k tanečnímu divadlu, ke komornějším souborům. Velmi blízká je mi právě dánská skupina Granhoj, je mi blízký její divadelní humor, moc jsem si vychutnala jejich představení La CA-LA-SH La latin. Teď mě fascinují soubory jako Ultima Vez Wima Vandekeybuse či DV8 Lloyda Newsona. Přitahují mě svým naturalistickým cítěním a vyjádřením. Je to úžasné i depresivní zároveň. Oni dokáží jít až na dno a z těch tanečnicků to opravdu dostat, mnohem víc než to dokážu já. Najednou si uvědomuji, jak jsem oproti nim vlastně povrchní...

Patrik Kdyby měla kouzelný prsten a mohla si přát tři taneční přání...

Lenka Když se budu držet svého oboru, tak bych si přála za prvé prosperující studio, které bych ráda rozšířila o nové sály. Druhé mé přání je vytvářet nové umělecké projekty a posunout se dál. Nezůstávat v jedné linii, nacházet nové přístupy. Třetím mým velkým přáním je poznat způsob práce Wima Vandekeybuse.

ITEM PŘEDKLONĚN VZAD (TANEČNÍ PŘEDSTAVENÍ O LIDSKÝCH ÚCHYLKÁCH)

Nedávno mělo premiéru nové představení Lenky Ottové a skupiny Domino. V *Intencích záměrů a zájmů, jak o nich hovoří choreografka v rozhovoru s Patrikem Vojtíškem, se obrací od lásky s velkým „I“ k lásce s velmi malým a pokrouceným „I“.*

Pro tento svůj záměr – studium lidských úchylek – mobilizovala choreografka jak taneční, herecký, světelný, tak i hudební a výtvarný potenciál. Vynikající tanečníci jsou už v její práci *conditio sine qua non*, svou výkonnost a přesnost tu dovádějí až k akrobatické obratnosti (Leona Kvasnicová, Lenka Vágnerová, Michaela Ottová, Dan Bič, Michal Kubic). **Originální byl nápad zařadit mezi tanečníky mistra „elektriky“ Michala Nedvěda. Ten – rovněž ve svém oboru taneční virtuos – zde ztvárňuje postavu jakéhosi úchylného Thyla Ulenspiegela autisticky ponořeného do svých obsesí. Jeho groteskní výstupy jsou vlastně samostatnými varietními čísly na pomezí hudební klauniády, eskamotérství a grotesky. Samostatnými anekdotami jsou jednotlivé stavební složky – jednotlivé „úchylky“. I ony jsou se svými překvapivými pointami vystavěné jako cirkusová čísla.**

Od prvního vyběhnutí tanečníků do těsné blízkosti diváků v první řadě, po němž následuje předklon až k tváři diváka a blízký, hodně blízký pohled do zrcadla jeho očí – snad zda by tam neobjevili nějakou další skrytou a zajímavou perverzii – má představení svůj a spád až k závěrečnému „karnevalovému vozu“, na němž rozloží svůj hyperbolizovaný kostým travestita v bílém.

Lenka Ottová zkoumá úchylky jako zvědavá malá holčička. Není jimi zasažena, a proto v představení převažuje pobavený údiv z jejich bizarnosti nad smutkem a osudovou tragédií neblahého daru. Jenom Michalu Nedvědovi (který má být paradoxně hlavním šaškem této taneční komedie), nejenom virtuoznímu, ale i velice autentickému, se občas podaří, že nám přeběhne silně mráz po zádech. Nemohu nemyslet na dotyky s tvorbou Simone Sandroniho, s jeho humorem,

byť ten sám se nyní noří zpět do vandekeybusovských hlubin, z nichž se původně svým humorem vyrval. – Ano, je plně uvěřitelné, že Lenka Ottová vyznává Vandekeybuse. Zatím je ale v představení nejvandekeybusovštější lighting-design Daniela Tesaře. Jak jsme se těšili, a jak se také stalo, nové představení je pro choreografku i pro všechny členy tvůrčího týmu opět výrazným pohybem vpřed. Možná však, že urputnost, se kterou jde Lenka Ottová za dokonalostí formy, jí poněkud brání rozvinout potenciál tvůrčího šílenství, vypustit svou bakchantku...

Audietur et altera pars:

Na téma nového představení uvádím dva publicistické ohlasy. První, nadšený, byl otištěn v březnovém Právu. S odstupem se naopak dívá na nové představení naše dopisovatelka, jak naznačuje titul jejího textu, který poskytla Taneční zóně a z něhož zde podstatnou část otiskujeme.

Hlas pochvalný:

„...Lenka Ottová neomezuje úlohu tance, ale naopak zůstává věrna důrazu na vybroušenou taneční techniku... Novinkový titul *Předkloněn vzad* ovšem nelze přirovnat k žádné její předchozí práci, jedná se o zcela ojedinělou originální syntézu tanečního, filmového, hudebního a hereckého umění... Šest tanečníků... postupně vtáhne fascinovaného diváka do světa šílenství, posedlosti i něhy, kde není normální nic a nikdo a kde neexistují žádná tabu... Zvláštní postavení zaujímá v šestici tanečníků Michal Nedvěd, trojnásobný mistr světa v electricboogie, který vnesl do choreografie kromě osobitého hereckého a pohybového projevu také prvky beatboxu – imitace nejrůznějších zvuků pomocí vlastního těla, nejčastěji úst...“

Margaret Binhacková: O světě šílenství, posedlosti i něhy

Hlas kritický:

„...Tématem choreografie byly dle programu „záměrně skryvané“ vědomé či nevědomé odhalované osobní úchylky a podivnosti“. Mluvený komentář oscilující mezi poetickým filozofováním a prostým vulgarismem sice halli dané téma do poněkud záhadné atmosféry hlubších sdělení, ale na jevišti se téměř učebnicově prezentovala škála prosté erotiky a sexu – od nevinné a nenaplněné touhy po přímočaře vykreslenou homosexualitu. Hlavního hrdinu nového představení sehrál mladý muž jako DJ s mikroportem (Michal Nedvěd), který se svými rytmizovanými hlasovými a dalšími zvukovými projevy postaral o stěžejní část „hudebního“ doprovodu. Jeho neokázalé a sympatické zvukové-pohybové výstupy, které spojovaly jednotlivé kreace pěti tanečníků, se staly hlavní osou dramaturgické výstavby představení.

Taneční rukopis autorky se nese ve standardním duchu středního tanečního proudu a vychází především z domácího zdroje prověřené grahamovské techniky. Provedení a provázání jednotlivých výstupů, sóla a duetů je laděno stylem připomínajícím taneční pozadí hudebních klipů. Jako nejvýraznější působily skupinové party s akrobatickými prvky doprovázené energickou „taneční hudbou...“

Eva Žáková: Bezpečné úchylky

V smrtelném zápase sebou škube imaginární, a přeče jako živý motýlek v rukou úchylného klauna Michala Nedvěda. (Smích v publiku)

Předkloněn vzad. Foto Petr Otta
Human Deviations. Photo Petr Otta